

SIMOR ANDRÁS

Vicsorogjunk, hű farkasok

VERSEK

Budapest

**Sorozatszerkesztő:
SIMOR ANDRÁS**

© Simor András, 2011

Még hogy a macska nem ért semmit
abból, mit neki mondanak?
A testbeszédet rögtön érti,
mit ellepleznek a szavak.

A mellébeszélésben mester

a ravasz homo sapiens.
A macska a veszélyt megérzi,
előre tudja, hogy mi lesz.

Rejtekhelyét keres magának,
cselekszik, és nem mérlegel.
Baráti gesztusra előjön,
bökdös és mellém lehever.

Nézi a kétlábút, a dórét,
félíg se tudja azt, mit ő.
Zöld szeméből messzire villog
az ember előtti idő,

mikor őshalak népe lakta
a kéklő Világóceánt,
és nem volt veszélyben az élet,
ütni sem készült még husáng.

(A macska megkövetése)

Letölthető:

[[PDF formátumban](#)] [[EPUB formátumban](#)]

MOBILTELEFONNAL A LABIRINTUSBAN

A reményről

Drága függőágy, mostan
végigterülök benned,
vagy lustán üldögelek
az ég hajóit nézve.

Föntről trópusi nap süt,
mintha Kubában lennék,
legalább néhány percig
nem vagyok itt, és ez jó.

Hazát szégyellni, ennél
aligha akad rosszabb.

Drága függőágy, üzd el
ringatva ezt a szégyent,
már ne gondoljak másra,
csak a zsibbasztó napra,
az izzasztó melegre,
és kékjére az égnek,
ami a kiese néphit
szerint zöld, reménykeltő.
De messze van, hát kéklik,
kétszínű, és csalóka.

Szemüveg-kereső

Nélküled
mit sem érek,
szemüveg.

Rút dolog,
mindig másutt
kujtorogsz.

A szemem
nem a régi,
könnyezem.

Konokul
keresgéllek,
el ne bújj!

Orrnyereg-
nek hiányzol,
rád lelek.

Kérdés

Milából bodzafa nőtt.
Iszom a bodzaitalt.
Vajon miféle fa lesz,

ami belőlem kihajt?

Bocsánatkérő levél a számítógéphez

„Jó társam volt, őt siratom most, vége Ödönnek,
többé nem mosolyog, már türelemre se int.”
írtam Ödönről nemrég elszórt siratómat.
Él Ödön újra! Csömör Béla elűzte a kórt.
Pendrive csatlakozóval tőlem is óvja, ne bántsam
ostoba hirtelenül, kapkodok olykor, az ám!
Gyűlj ki, taníts türelemre sokáig, hogy hebehurgyán
benned kárt ne tegyek többé, drága Ödön!

Az írógéphez

Öreg barátom, kit elő-
vettem, amióta Ödön
betegeskedik, megbocsáss,
ha félreütök pár betűt.
„Én nem javítok könnyedén” –
morgod tegnapi igazad
nekem, ki szintúgy tegnapi
vagyok, félve ülök Ödön
elé, a huszonegyedik
századé ő, s mi régiek
csak ügyetlenkedünk vele.
Mit hoz e század? Nem tudom.
Idehaza visszafelé
tempóz a fiúkkal, akik
a Kormányzó úr hívei,
és még az óvodában is
érvényesítik tervüket.
Az újság alig érdekel.
A haza sorsa még kicsit,
pedig jobb sora messze van,
én nem látom meg, tán Rozi,
ki akaratos és vidám,
és egész nap mesékben él.
Elkanyarodtam, vén barát,
ennyi elég is, pár napig
még elbíbelődöm veled,
azután Ödön visszatér.

Mobiltelefonnal a labirintusban

Hol bújik vége a fonálnak?
Merre nyílnak utak?
A halottak telefonálnak.
Hallom a hangjukat.

Ősz

A nyaraló hazamegy.
Fázni itt minek?
Hamarosan jön a tél.
Október rideg.
Hattyúk úsznak a vizen.
Hát nincs még hideg?

Álom jelzi a jövődőt

Hexameter volna, vagy
ki tudja, miféle sor?
Alszol. Az agyad kihagy.
Aki voltál, nincs sehol.

A homloklebenyhez

Arra kérlek, Lebenyem,
még tizenöt éven át
légy kísérom, ahogyan
Sancho kísérgette őt,
a féleszű lovagot.

Mennyi órjás szélmalom
hadonászik itt vakon,
államtitkár szélmalom,
és miniszter szélmalom,
Elnökük is szélmalom,
rájuk lándzsát rántani,
ez ma a tennivaló.

Dolgozz, kedves Lebenyem,
még tizenöt éven át,
habár zordak az idők,
kedvedet el ne veszítsd,

kísérd Quijote urat.

Téli vers

Az a jó a hidegben,
hogy ő kinn van, mi meg benn.

A JÖVŐT ILLETŐLEG

Helyettem

Mit görgetek magam előtt,
miféle tartozást viszek?
A holdnak lila árnya nőtt,
furcsán csordulnak a vizek.

Hallom beszélni a szelet
az óra váró fák alatt.
Nem múlik el, ami lehet,
a létezőnél igazabb.

A szél szabad és szárnyaló,
itt van nyáron és télidőn,
süssön nap, vagy hulljon a hó,
csatangol végetlen mezőn.

Szél, víz helyettem mondja el,
amiről én már hallgatok,
őrzik, akik az égre fel-
szállnak, az éji csillagok.

Pohárköszöntő Caracasban

Nocsak,
most úgy hörpöllek,
mint ötven éve,
drága konyak.

Ma itt,
szép Caracasban,
jó barátok közt
néhány napig.

A Nap
szebben világít,
Bolivár és Che
szólítanak.

Roque,
ha élő volna,
efféle verssort
írna ide.

Fogunk
zordul csikordul,
élők és holtak
győzni fogunk.

Barát,
Győré, Ladányi
és aki elment,
vár odaát.

Az út
létezik, megvan,
megyünk a Marsba,
hí a Tejút.

Habár,
inkább ne jönné,
ki elvisz holnap,
a vén batár.

Siratóének

Európa,
beteg földdarab.

Kultúrad
lehullt
vetkezet.

Megint
jégkorszak
közeleg.

Ma még pöffeszkedsz,
megveted
az afrikait,
a cigányt,
jókedvű,
hangos népeket,
a ferdeszemű kínait,
ki Ázsiából érkezett.

Rimbaud
részeg hajója vagy,
hasítasz zilált vizeket,
nem várnak többé kikötők,
utad
örvényekbe vezet.

Poszeidón, a vén,
felriad,
beléd harap,
elégedett.

Hollandiák,
Belgiumok,
nagyurak voltak,
nincsenek.

A víz az úr,
mélybe rántja
tépett bárkádat,
kincsedet.

A jövőt illetőleg

Bal szememmel
Radnóti Miklós versei
spanyol nyelvű kiadásának
kefelevonatát
ellenőriztem
2010. szeptember 30-án
Caracasban
miközben
jobb szememmel
a televízió
élő adását lestem
az ecuadori puccskísérletről

kilenc órán át
mert a hadsereg
kilenc órán át tétovázott
és ezalatt
nem lehetett tudni
hogy Rafael Correa
elnökként
vagy holttestként
jut ki
a Rendőrségi Kórház
épületéből
2010. szeptember 30-án
éjjel 11 óra 2 perckor
amikor
kétségbeesésemben
éppen kikapcsoltam a tévét
hír érkezett:
a hadsereg körbevette
a Rendőrségi Kórház épületét
és megbukott a puccs

Addigra
a kefelevonat
ellenőrzését
is befejeztem

Van tehát okunk
némi optimizmusra
a jövőt
illetőleg

A Föld szól

Én
eleven bolygó
az Univerzumban
szeretnék megmaradni

Ezért
kérem
a rajtam járó
kétlábúakat
akik
városokat emeltek kérgemre
háborúztak
őrizzenek meg engem

Az ő
szavukkal mondom:

Vessenek véget a kapitalizmusnak

Ha ezt
nem teszik
megszűnők élni
halott leszek
mint kishúgom
a Hold

Reggel

Csupasz a fügefa,
gyümölcs nincs ágain.
Most félve bujdokol
kertek alatt a rím.
Lépcsőkön lefelé
vigyázva lépkedek,
úgy járok, én számár,
akár az öregek.
Éber kutya ugat,
az utcán senki se,
az újságért megyek,
jó hír nem ér ide.
A jó hír messze van,
az Andok hegyein,
talán megláthatom,
ha ott leszek megint.
Indiánok között,
vagy az Orinoco
órjás vizeinél,
ahol kékebb a szó,
és közelebb az ég,
és ragyogóbb a nap,
nagyra nőnek a fák,
rajtuk víg madarak.
A fügefa csupasz,
nincs gyümölcs ágain,
itt félve bujdokol
kertek alatt a rím.

ÁDÁM KÉRDEZI A HAJLÉKTALAN

József Attila mondja 2010-ben

Még nem volt olyan disznó, ki elájult,
mikor meglátta a moslékos vályút.

Sanzon

Mit felelnek a haza urai,
ha zsebedben pénz kevesebb marad,
és ha nadrágod szakadt ülepe
mutogatja védtelen valagad?

– Ez volt a választói akarat.

Mit válaszol emberi Elnök úr,
ki törvényt vissza véletlen se ad,
és mit mondanak a képviselők,
ha betiltják protestáló szavad?

– Ez volt a választói akarat.

És mit hallasz majd, ha sittre kerülsz,
mert ügyvéded se lesz, hogy védj magad,
s csíkos ruhában börtönudvaron
sétáltat a tehetetlen harag?

– Ez volt a választói akarat.

Koporsód készül, sírbeszédedet
még életedben elmondja a pap,
s ha tiltakozol, egy a felelet,
másféle választ itt senki se kap:

– Ez volt a választói akarat.

Vezér

Ez itten a hokedli,
én vagyok a nokedli,

macska szőrét levedli.

Ha felállók a hegyre,
onnét kiáltok egyre,
ácsingózom a meggyre.

Azt kiáltom: – Én népem,
tégy vezérré még télen,
meg is mondom, miképen!

Megmentem a hazámat,
ezért nyitom ki számat,
be is végzem vitámat.

Aki énvelem risztel,
leszek én még miniszter-
elnök, kit a hon tisztel!

Macska szőrét levedli,
ez itten a hokedli,
én vagyok a nokedli.

Mije van a Vezérnek?

A Vezér
szellemi állapotáról
nem illik
szót ejteni

Aki szót ejt
magára vessen

Az illemsértőt
móresra
tanítják

Erről
a Vezér
talpcirógatói
gondoskodnak

Mert a Vezérnek
leginkább
talpa van

Perspektíva

A Vezér
a kisnyilassal
suttymban
fog kezét.

Ne lássák
kézfogásukat
fürge
riporterek.

A kisnyilas
előzékeny
a Vezérre
nevet.

Türelmes,
idejére vár,
egyszer
Vezér lehet.

A fotós dicsérete

A duzzogó arcú
komor
Vezért
nyakkendőjén kezével
aki lefényképezte
többet tett
mint
az elméletgyártó
értelmiségiek

Ő megmutatta
milyen
a Vezér
pökhendi
erőszakos
arcán a gyűlölet jeleivel

Elég a fényképre
nézni
hogyan tudd
ettől félni kell
ez a Gonosz maga

KDNP-s politikusoknak

Szturnusz
felfalja
a saját fiát

Azután
beáll
a zarándokok közé

Ez
Goya mester véleménye
a keresztényi Európa
jelenlegi politikájáról

Hódmezővásárhelyi szégyentábla

Becstelen ez a halott,
ingyen ebéd helyett
temetőbe költözött,
kukacokat etet.

Egy szegedi jobbikos beszél

Nincs ugor, csak ugar.
Ez a szegedi ring.
Éljen a hunn-magyar!
A finn-ugor kifing.

Levél Petrovics Sándornak

Van egy ország, úgy híják, hogy
Okatootáia,
legalábbis így nevezte
Petrovics István fia.

Boldog ország, mert bár érzi
a szükség sok nemeit,
egy a fő, a lelki-szükség,
miként nem volt, nincsen itt.

Szerény állat itt a lélek,
tudja jól, kire szavaz,

azután döbenten nézi,
hogy mindent belep a gaz.

Mikor harapnia nincs mit,
kétségbeesve morog,
mit csináljon, ki kell bírni,
eztán inkább nyelni fog.

A színművész, ha független,
zárja szekrénybe fogát,
ha már egyszer bolond fővel
erre szánta el magát.
A költők, művészek és más
kapa-kaszakerülők,
hallgassák gyomruk korgását,
mást úgyse hallhatnak ők.

„Nyisd ki markod, mind a kettőt” –
nyitja a hajléktalan
meg a nincstelen, kinek csak
rozoga viskója van.

Akasztófa ugyan nincs még,
miként vala hajdanán,
de hamarost lesz szégyenzsák
sok Andrassy úti fán.

A romákat, így becézik
mostanában a cigányt,
táborba zárná a Jobbik,
nincs kétségünk ez iránt.

Petrovics úr, ezért küldöm
Önnek ezt a levelet,
Okatootáiban
ami még nincs, mind lehet.

Végezetül ideírom,
és ezúttal szó szerint,
amit mondott hajdanában,
hisz ezt mondaná megint:

„Virágozzál dicső ország,
nagyratermett náció,
s még soká ne háborgasson
a civilizáció!”

Ádám kérdezi, a hajléktalan

Kiűztél hajdan
egy alma miatt,
és most irigyled
tőlem a hidat?

Gonosz pökhendi,
az égben lakói,
padom kilopnád
fenekem alól?

A nemzeti karakterről

Mit felel a magyar ember,
akinek
zsebébe nyúl kál a kormány?
„Még ilyet!”

Mit felel a magyar ember,
akinek
házát az iszap elönti?
„Még ilyet!”

Mit felel a magyar ember,
akinek
veszekedett vasa sincsen?
„Még ilyet!”

Mit felel a magyar ember,
akinek
maradványát elhamvasztják?
„Még ilyet!”

Monológ az optimizmusról

Cukorspárga és lámpavas
helyett Madeira szigete
várta a Kormányzó Urat,
kit ünnepel a Horthy Kör,
mert már ilyen is van nekünk.
Okuljatok hát, feleim,
az optimizmus leve híg,
és elpárolog a rezsón,
aztán a lábos odaég,
és lesikálni sem lehet.
A Vitézi Rend tagjai
emléktáblát helyeznek el

a véresszájú, tengeri
bornyúnak, akit hajdanán
a bájos portugál sziget
ringatott hosszú évekig.
Utódai sem tűnnek el,
az élet az, mi elszalad,
miközben vitézkednek ők,
híznak az emsék és kanok,
nemzeti moslék jut nekik.
Vicsorogjunk, hű farkasok,
üvöltsük fel, ahol a Hold
fehér tányérja üresen
vigyorog le ránk éjszaka,
hogy bár kietlen pusztaság,
és nincs egy bokor se, ahol
meghúzhatnók magunkat itt,
mi holtig szabadok leszünk.

A 80. caprichóról

Itt az óra. „Ya es hora”.
Ezzel a rajzzal fejezte
be Goya a caprichókat.
Őt irigylem, nem a rajzért,
hanem mert bizton érezte:
vége a kísérteteknek.
Az érzéséért irigylem.
Mert nem érzem: Itt az óra.

Mit vehetnek el?

Mit vehetnek el, a fát?
Fölötte az eget?
És mit kínálnak érte?
A kéklő ég helyett?

A tavat elvehetik
fürge halaival?
Fodraiért mit adnak,
ha eljön a vihar?

Vagy elveszik a macskát?
Kutyát a fák alatt,
aki a fatörzsek közt
szimatol és szalad?

Elvehetik a verset,
az álom titkait,
ami az éjszakából
előbú, itt van, itt?

Semmijük sincs, hiába
pöffeszkednek vakon.
Nyomuk a szél befújja
a hófehér havon.

Folytasd, amibe kezdték
Ezek itt nincsenek.
Mit vehetnek el, a fát?
Fölötte az eget?

Teendők

Obulussal a kézben
Kharónt időben hívni.
Meghalni tettere készen.
Még egy szatírárt írni.

VÁRLAK VIHAR-IDŐ

Nézd szemüvegen át

A szemüvegen át
tisztábbak a színek,
még az ég kékje is.
Ezért kell hordani,
habár olykor fejem
búbjáig feltolom.
A szem tiltakozik,
és látni se akar.
Nincs igaza, a bűn
mindegyik részletét

fehéren-feketén
látni kell, bármilyen
gyorsan nő, mindenütt
égig-nyúló gazok
a magyar ugaron,
mit látott Ady úr,
és aztán még sokan.
Forog visszafelé
a kerék, és vele
a szakadék felé
gördül, ki rajta van.
Ronda kis nyikhajok
ugrálnak boldogan,
péppé lesz mindegyik,
egyikükért se kár.
De él itt sok szegény,
becsapott nincstelen,
ki nem lát messzire,
még közeire se tán,
csak ismétlik, amit
hazudoznak nekik.
Értük szóljon a vers,
bár nem ér fülükig,
suttogjon makacsul,
tapadjon, mint a fák
kérgébe, sziklakő
repedéseibe
a zuzmó zöldje, mit
letépni sem lehet.
Nézd szemüvegen át,
mennyi dudva, muhar,
ezeket irtani
költői feladat,
hogy kék legyen a kék,
és föld legyen a föld,
ember az ember is,
élhessen, míg a vén
Föld mivelünk forog.

Bánk éneke

Sajgó sebét felejtí Bánk,
de cselszövők között
hová vigye útja, hová,
szívére száll a köd.

Hazám, hazám, te mindenem,
szeresselek tovább,
mikor kísértethad vezet,

lidércek, torz pofák?

Az emberszív is úgy bolyong,
oly egyes-egyedül,
hiszen nem tudja, mit tegyen,
vád marja legbelül.

Elégszer szólt, vagy hallgatott,
amikor szólni kell,
megküzdeni az éjszaka
hitvány rémeivel.

Nézem az éjt, még nem dereng,
míg itt töprenkedem,
csillagoltó most a sötét,
és kivégez sebem.

Népdal

Erik a meggyfán a meggy,
nem szedi le senki.
Mimi Kanadába megy,
hátha lesz mit enni.

Montreálban nagy a köd,
szánakoznak rajta.
Uram Jézus, hallod őt,
vagy füledben vatta?

Nem segít mennybéli kegy,
se manna, se vekni.
Mimi Kanadába megy,
hátha lesz mit enni.

Jahve közönye

A magánügyek
közhírré tételnek
a mobiltelefon által

Mari a francba küldi Lajost
Lajos Marit

Ezt
hallgatják
a villamos

a metró utasai

Csak az Úristen
nem kapcsolható

Őt
a technikai vívmányok
nem érdeklik

A földi beharcok
még kevésbé

Kapitalizmus
fasizmus

Kisdéd játékainkat
unja

Kiegészítés a Kommunista Kiáltványhoz

Fehér kísértet
járja be
Európát.

Adolf
és Bénító
hívei
örvendeznek.

A proletárok
nemzeti
és
nemzetközi
színtéren egyaránt
elbátortalanodtak.

Rozsdás roncstelepek
az állami
gyárak.

A kisajátított földbirtokok
új birtokosok
tulajdonába kerültek.

Búg-e még
a törvények
mélyhegedűje?

Ki veszi fel

a vonót?

Délibábkergetők,
világ
költői,
egyesüljeteK!

Levél odatúlra

Fayad,
a haláloed előtti évben
azt mondtad nekem:
„Itt rebellis nép él,
ezt feleljük Gorbacsovnak.”

A Rendkívüli Időszak idején
már
nem éltél.

Nem láttad a csontvázakat
Havanna utcáin járkálni.

De
a csontvázak
lázadók maradtak.

Kubád
lázadó maradt.

Marti,
Fidel,
Che Kubája ellenáll.

Volt egy fiú,
ott ült
egy padon a Vedadóban,
és beleszeretett
a Forradalomba.

Ma hetvenkét éves,
és rád gondol,
kit a Kibaszott Rák
ötvennyolc évesen
megölt.

Te válaszolsz
a Kubát temetőknék,
odatúlról mondd:
„Itt rebellis nép él.”

Helyzetkép

A bezárt
szénbányában
lakó
nincsteleneknek
élni kell

A hulladék vasat
nem lehet
megenni

Lesik
a rendőrök
a betörőket

Magyarország
Lyukóvölgy lesz

Lobog
az égen
a kakastoll

Politikusok
kukorékolnak
a veszélyről

Emlékmű helyett

Az előharcos

Az óra kilenckor
állt meg,
üvege eltörött.
Hogy viselőjét
ki, hogyan ölte meg,
ma sem tudjuk.
A proletár utókor
előharcosa volt ő,
ezért gyűlölték és gyűlölik
a proletár utókor ellenségei.
Nevének zászlaja mögé
mikor
sorakoznak fel a proletárok?
Az idő

megállt órája
mikor ketyegi újra a jövődöt?
Nincs felelet.
Fekszik a halott
nem tudni hol,
mélybe temetve.

Idéző

1.

A forradalom
nem az ígéret földjének
áhítozása,
nem ábrádozók
Messiás-várása,
a forradalom
kegyetlen harc.
Két osztály küzd
a létért.
A szocializmust eláruló,
a marxizmust meghamisító
vezérkarnak
a piros bársonyszék az ideálja,
az államtitkárság az eszményképe.
Megtagadták hitüket,
sőt, önmagukat is.
Békés fejlődés?
Biztos előrehaladás?
Hát lehet
még gondolni is erre
egy országban,
ahol megállnak a gyárok,
sőt,
megállnak az utolsó vonatok is?

2.

Az ellenforradalom
a nyakunkon van,
és hogy nincs elintézve,
az mindenki előtt bizonyos lehet.
Nemcsak a burzsoázia
ellenforradalma fenyeget bennünket,
hanem a nem öntudatos
proletariátus
ellenforradalma is.
A Kommunista Kiáltvány jelszava:
„Világ proletárjai, egyesüljete!”

még nem valósult meg,
de az a jelszó:
„Világ kapitalistái, egyesüljete!”
megvalósult.

3.

Én éppolyan kevésbé
vagyok vérszomjas,
mint a többiek.
A diktatúra
szigorúbb alakjának
vagyok a barátja,
mert az kevesebb
véráldozatot kíván.
Az ellenkezője a burzsoáziában
azt a hiedelmet kelthetné,
hogy csupán
múló jelenséggel
állnak szemben.
Azokat,
akik engem
csak az újságokból ismernek,
ez nemigen fogja kielégíteni.
Nem mutathatom meg
az ellenforradalom
skalpjait,
sőt,
még az összehajtható akasztófát sem,
amely nélkül,
amint a lapok tudni vélik,
én sohasem indulok útnak.

Savanyúkút

A fehérgárdisták a népbiztosra várnak,
kit vörös kocsi hozott a határig.
Egyik társa hű, áruló a másik.
Az akácos körül gyülekeznek az árnyak.

Szamuely immár nekivág a halálnak,
közelről nézvést jó barátinak látszik.
A legderekabb indul sehováig.
Vissza onnan nem tér. Marasztalják a társak.

Augusztus 2-a. Szombat éjjel.
Beijedt direktóriumi elnök,
sunyi fürdőmegbízott hadonászik.

A hírt telegráfok röpítik széjjel.
Egy volt ilyen, és sokáig nem lesz több.
Csak a szél őrzi, hogy hajdan ki járt itt.

Harcos üdvözet

Majakovszkij
a Szovjetunióban
halt meg

Pogromlovagokhoz
raszputyinokhoz
köze nincs

Odatúl
mutatja útlevelét
benne a vízum:
„Beléphet a Mindenségbe”

Barátok
elvtársak
várják mindenütt

Megáll
a kapitalizmus
fekete lyuka előtt:

„Ide
nem lépek be”

Majakovszkij
útja
másfelé visz

A szabadságról

„Olykor magam szabadnak kézelem,
de a szabadságról nincs képzetem” –
írtam negyven valahány évesen.
A szabadságot máig kergetem.

Már régóta nem büszke nőalak,
börtönbe zárták kegyetlen falak,
hol nem látni éltető sugarat,
csillagtalan sötétségben marad.

De kiszabadul még a föld alól,
épp új híveket szerez valahol,
nem lesz a világ felgyújtott akol,
ébredő népek követik, ha szól.

Én rég nem leszek, mikor ideér,
de itt se örök a fagy és a dér,
menedéket épít, hová betér,
akinek ma étke rothadt kenyér,

olyan, amit a kukából kised,
emberformájúnak alig hiszed,
nem anyja, apja ő már senkinek,
csak rángatja nyútt izom és ideg.

A szabadság mégis őbennük él,
szertekószál itt, mint mezőn a szél,
holdat gyújt a külváros szélénél,
mert visszatér, mert egyszer visszatér.

Óda Budapesthez

Szeretem ezt a várost,
habár gyilkolnak benne
Martens bakancsot hordó
nyomorult kis sakálok.
Nekem hiába mondják,
hogy Budapest romhalmaz,
örülök a Margithíd
új öltözékét látva,
a kandelábereknek,
ha majd fényük világít.
Nem gondolok azokra,
akik szobrot gyaláznak,
mikor a Dunát nézem,
melynek habján elúszik
a dinnyehéj, vöröslő
belével tüntet, felszáll
a kurrogó sirály, és
„elég! elég!” – rikoltja.
Az enyém ez a város,
nem vehetik el tőlem
a fiúk, kik naponta
csalnak, hazudnak, lopnak.
Itt vagyok otthon nyáron,
és a hófödte utcán,
ahol a szél csatangol
büszkén, mint a szabadság,
és nem fél senkitől se.

Várlakvihar-idő

Az ég alja lila,
vörössé válik holnap.
Csillag nincs odafenn,
vad felhők háborognak.
Várlak, vihar-idő,
udvara van a Holdnak.

Vörös zászló a spájzban

Györe Imrére emlékezve

Diribdarabra foszlott
zászló se rongydarab.
Összeillesztik majdan,
mi belőle marad.

Megbékélés

Amit nem látok, létezik,
amit nem hallok, hallható,
végigfut a fagyott mezőn,
fehéren csillog, mint a hó.

Kutya vonyít a holdra fel
arról, mi mégis létezik,
jöttére várni kell soká,
mire megjön, nem leszek itt.

Az ég alján megjelenik,
cikázó villám hozza el.
Csontom érzi a föld alatt,
érkezik a vihar. Közel.

A FŰ TÖBBET TUD NÁLUNK

Indián temetés

Vén varjú káromja: „Kár!”
Holtat visz ócska batár.
Vacak ládában megy el,
szegény ördögöt cipel.
Pacsamama várja, hogy
pihenni ölébe rogy.

Esti kérdés

Közeledik a szürkület,
árnyék árnyék után üget,
fölénk teríti paplanát,
legyen nyugodt az éjszakánk.
Alszik a fa, alszik a fű,
versekben alszik a betű.

Mi vár ránk? Jobb nem tudni azt,
hóhérvirág földből kihajt,
és jönnek a kísértetek,
holnapig táncot lejtenek.
Lesz-e holnap? Rémek között
alvó álmában nyöszörög.

Becsap a szél. Míg enyhet ad,
viharrá nő a fák alatt.
A Hold megöli a Napot,
hideg marad, már nem ragyog.
Árnyék árnyék után üget,
uralkodik a szürkület.

SMS helyett

Mostanában nem vagy itt,
szürkék lettek a napok.
Mikor mobilod felel
két külföldi út között,
szívem vidáman ketyeg,

de Emenitelenül
már ketyegni se akar.
Ilyen ez a szerelem,
telefonhang messziről,
aztán rövid ölelés,
élni mégis kedvet ad.

A kertről

Szüretelek a kertben,
ma fosikát, és holnap,
mikor a füge érik,
zöldfügét, édes ízűt.
A kert emlékezik rá,
aki itt ült a széken.
Emlékezni fog rám is,
ilyen a kert, sokáig
őrzi léptét azoknak,
akik itt jártak benne.
A fű többet tud nálunk,
kinő, bár lekaszálják.

Életkép

Süket az öregasszony,
és a kutyája nem lát.
Nehezen jár mindkettő,
De sétáltatják egymást.

Buszmegállóban

Ülök a padon, busz sehol,
dugóba került valahol,
de az se baj, ha késve jön,
ejtőzöm híves levegőn,
süt a napocska, jólesik,
jobban, mint mikor hó esik,
nem hiányoznak rút fagyok,
vénasszony nyárban elvagyok.

Hibiszkusz

Az ablakhoz tapad,
a fény útját lesi
az emigráns növény,
a büszke trópusi,
virágát nem nekünk,
magának nyitja ki.

Lépcsőházi beszélgetés

„Köszönjük!” – mondják a virágok,
kiket a lépcsőházba vittünk
az erkélyről, hol dideregték.
Vörös virággal a muskátli
tüntet, mint spájzba dugott zászló.
Bólogat elefántfülével
a lapulevél a sarokban.
Hideg jön, megfagynak az utcán,
akikkel nem törődik senki,
bezárt kapuk előtt vacognak,
és irigylik a karácsonyfán
csilingelő díszet, bárcsak őket
akasztanák föl benti ágra
himbálódzni finom melegben.
A kivert kutyák fölugatnak,
nyivákolnak a kóbor macskák,
decembertől fél valamennyi.
Ez jár fejemben, míg begyűjtöm
a konvektort, és jó melegben
a tus alá állok fürödni.
A virágokat megmentettük,
és hálásan mondják: „Köszönjük!”

Január

Dérruhában minden ág,
nem örülnek mégsem.
Szegény emberek a fák,
fagyoskodnak télen.
Fűrész vijjog, fejsze vág
halálhozó éjben.

Főzéskor

Jó az ízekkel játszani
receptek tanácsa szerint.
Tudni, sok híres hajdani,
ki verset főzött, mire int.

Quevedo mester, Góngora,
kit az előbbi megvetett,
mint hegedűt a zongora
(a rímért írtam ide ezt).

Etellel ilyet ne tegyél,
fölöslegesen meg ne sózd,
elrontja a verset az éle,
hagyd el a rántást, gyenge sort.

Tanulj a hagymától erőt,
hiszen, míg vágod, sírni kell,
ízesítsd mindenk előtt
versedet gerezdjeivel.

Szakács és költő, egyre megy,
vendégszöveget le ne írd.
Erik a vers, mint fán a meggy,
nyílik, mint halottnak a sír.

Nyugalom

Szellő jön. Mit izen?
Szárnyával simogat.
Végigfut víg vizen,
és szól: „Tedd dolgodat.”

Miként ő is teszi,
és teszik a füvek.
Dolgát nem feledi,
teszi a szemüveg,

hogy láss, és messzire,
ahol kéklük az ég.
Felhő billeg ide,
kiegészül a kép.

Merre tart, kérdezem,
látom még odafönn?
Azt válaszolja: Nem!
Vissza már sose jön.

Nincs beszélnem kivel,
faágra ül a dér.
Hangya morzsát cipel,
hamar a bolyba ér.

A macska megkövetése

Még hogy a macska nem ért semmit
abból, mit neki mondanak?
A testbeszédet rögtön érti,
mit ellepleznek a szavak.

A mellébeszélésben mester
a ravasz homo sapiens.
A macska a veszélyt megérzi,
előre tudja, hogy mi lesz.

Rejtekhelyét keres magának,
cselekszik, és nem mérlegel.
Baráti gesztusra előjön,
bökdös és mellém lehever.

Nézi a kétlábút, a dörét,
félíg se tudja azt, mit ő.
Zöld szeméből messzire villog
az ember előtti idő,

mikor őshalak népe lakta
a kéklő Világóceánt,
és nem volt veszélyben az élet,
ütni sem készült még husáng.

Földanya őrzi titkait

Macskáknak viszem a vizet,
a konvektoron ülnek ők.
Felelnek, mikor kérdezek,
a kertünkben növvő fenyők.

Kiáltanak néma halak,
szorgalmas hangya válaszol,
mindenre akad felelet,
csak fel kell lelni valahol.

Földanya őrzi titkait,
most mielőlünk rejti el,

akár az őshüllők nyomát,
és nem osztja meg senkivel.

Jól teszi, ok rá van nem egy,
madarak röptét nézi fenn,
mindent megőriz, ami volt,
a nemre azt mondja: igen.

Mert virágot bont, ami nincs,
holnapután, vagy azután,
akár a sugárzó anyag,
mint az ércben bújó urán.

Tóbiás epitáfiuma

Üres lett szokott helye.
Vendégekre nem ugat.
Egyedül indult neki.
Földeríti az utat.

Negrivel

Alszom. A macska vállamon.
Álomba szűrődő zene.
Dorombolását hallgatom.

Rémek, lidércek, fussatok!
Engem megvéd ma délután
egy imbolygó macskafarok.

ISSN 1216-18-61
ISBN 978-963-88123-7-7
Felelős kiadó a szerző

Felelős szerkesztő Tabák András

2011 Vasas-Köz Kft. nyomda
Felelős vezető Badó Géza

Terjeszti a Könyvtárellátó Közhasznú Társaság

